

Til Afsnit I.

Saltvandsfiskeri.

Kapitel I.

Almindelige Bestemmelser.

Til § 1. Kommissionen har i sine 4 første Paragrafer foruden Udtalelser, der i det Væsentlige svare til Lovforslagets § 1, optaget Bestemmelser om det danske Søterritoriums Udstrækning, om hvorledes der skal forholdes med Fremmede, der uberettiget drive Fiskeri paa dansk Søterritorium, og om svenske Undersaatters Afgang til at fiske paa vort Søterritorium. Af disse Spørgsmaal lader det første sig imidlertid selvfølgelig ikke afgjøre ved en ensidig Bestemmelse af den danske Lovgivningsmagt, og de to andre Spørgsmaal henvises efter Ministeriets Formening hensigtsmæssigt til administrativ Behandling eller til Ordning ad traktatmæssig Vel. Kommissionens § 3 er ogsaa nærmest fremkaldt ved Formuleringen af dens § 1, hvorefter det ikke længere uden særlig Hjemmel vilde kunne tilstædes svenske Undersaatter at drive Fiskeri paa vort Søterritorium, men ved de i Lovforslagets § 1 brugte Udtryk turde en saadan særlig Hjemmel være overflødiggjort, idet denne Paragraf ikke ubeløkker Regjeringen fra som hidtil at tolerere de Svenskes Fiskeri under vore Kyster, hvilket der, saalange disse Fremmede ved Udvøvelsen af deres Bedrift holde sig de her gjældende Love efterrettelige, turde være saameget mindre Grund til at lægge Hindringer i veien, som der af vore Fiskere uhindret drives et ikke ubetydeligt Fiskeri under de svenske Kyster.

§ 2 svarer til Kommissionsforslagets § 5; de foretagne Forandringer ere blotte Redaktionsændringer.

§ 3 har optaget Kommissionsforslagets § 12 med nogle enkelte nærmest formelle Ændringer, i hvilken Henseende bemærkes, at en Udtalelse om, at Halestader ved Skjødning kunne afhændes fra Kystgrunden maa anses for uundvendig, og at det formentlig ikke kan antages, at den Fiskeriberettigede har Naleruserne udsatte udenfor den Nærstid, paa hvilken Fiskeriet med disse drives.

§ 4 gjengiver den i Kommissionsforslagets § 6 første Sætning indeholdte Regel med noget større Bestemthed i Udtrykkene. Hvad der er udtalt i sidste Sætning af Kommissionens § 6, følger ligefrem af almindelige Erstatningsregler og bør derfor som overflødig udgaa, og det saameget mere som Bibeholdelsen af denne Sætning kunde lede til den Antagelse, at Beskadigelse eller Ovlægelse af løse Fiskerestader ved Paaseiling i

intet Tilfælde skulde kunne paadrage Erstatningsansvar, hvilket, som det frengaar af Bemærkningerne til Kommissionens Forslag, ingenlunde har været dennes Mening.

Ved § 13 i Kommissionens Forslag, som tiligemed den sig dertil sluttende Bestemmelse i samme Forslags § 72 er ubeladt af Lovforslaget, bemærkes, at Materien om Østersfangst, foruden at den, da denne Virksomhed kun uegentlig kan kaldes Fiskeri, ikke med Nødvendighed hører under Omtale i en Lov om Fiskeriet, ogsaa af den Grund ikke er fundet egnet til Behandling i nærværende Lovforslag, at der ved Lovgivningen herom gjør sig ganske andre — navnlig fiskale — Hensyn gjældende end dem, der for Fiskeriets Vedkommende ere de raadende.

Kapitel 2.

Fiskeri paa Havet og udfor de aabne Kyster.

Ved „Havet“ forståes selvfølgelig ifkun den Del af Havet, som er dansk Højhedsret undergivet. Det ligger allerede i Lovens Titel, at dens Bestemmelser overhovedet ikke have Hensyn til Fiskeriet udenfor dansk Søterritorium.

Til § 5 (Kommissionsforslagets § 7). Ministeriet er ganske enigt med Kommissionen i, at det i Paragrafens første Stykke omhandlede Fiskeri bør være forbudt overalt paa dansk Søterritorium (jfr. §§ 35 og 39), og kan i saa Henseende aldeles henholde sig til den af Kommissionen givne Begrundelse, idet man kun skal bemærke, at Kommissionens Forslag stemmer med det af Ministeriet i Rigsdagssamlingen 18^{71/72} indbragte Lovforslag, som ligger til Grund for Loven af 9de Marts 1872 indeholdende Forbud mod Fiskeri med Bundfløvevaad.

Til § 6 (Kommissionsforslagets § 14). Af Kommissionens §§ 14, 33, 34 og 46 saavel som af de Bemærkninger, hvormed Kommissionen har ledsaget disse Paragrafer, frengaar det, at den er meget ugunstig stemt mod Brugen af Halevaaddene, og det ikke blot af Landdragningsvaaddene (de saakaldte Krat- og Sandvaad), men ogsaa af Dybvaaddene, i hvilken sidste Henseende den er i ikke uvæsentlig Strid med de Ansuelser, der udtaltes af den sidste af de angaaende Limfjordsfiskeriet nedsatte Kommissioner, og som ligge til Grund for Loven af 22de Marts 1867 om nogle Forandringer i de tidligere Love vedrørende dette Fiskeri. Kommissionens Overbevisning om saarlige Halevaads Skadelighed er imidlertid udtalt med en saadan Styrke og derhos begrundet paa